

INTERVJU S PESNICO

Bojan: No, reci kaj, da vidim, ali dobro snema ...

Lucija: Rečem kaj.

B: Midva zdaj tule sediva v teple kavarnici pri SEM-u in imava dve uri časa do odhoda tvojega vlaka, s katerim greš ...

L: ... nazaj domov v Ilirsko Bistrico ...

B: In pozna se ...

L: ... že mnogo let ...

B: Spoznala sva se na nekem seminarju z Willom Hallom in pred nekaj leti na taboru Slišanja glasov na Kočevskem, ti pa si vedno imela s seboj nek zvezek in vanj pisala ...

L: ... ja, marsikaj, tudi pesmi.

B: Kakšne pa so tvoje pesmi?

L: Jaz se niti ne bi imenovala pesnica ... Ampak pisanje mi je v tem težavnem obdobju psihiatrije bilo zdravilo in mi je še vedno. Moje pesmi so raznolike. Verjamem, da je v besedi določena svoboda, ki je za vse, in da lahko piše vsak.

B: Kako pa ti pišeš? S svinčnikom ali s kredo ali ...

L: Hm, ja, s svinčnikom, s kredo, z debelim črnim flomastrom, žgem besede v les, tudi s spreji ... Pomembno je, da se piše, pomembno je, da piše.

B: Kakšne pa so tvoje pesmi na pogled? So kaj pomembni njihova oblika in posebni znaki v njih?

L: Ja, to je vizualna poezija, to imam rada, in tudi lomljene besede imam rada. V najhujših časih pa sem pisala tudi v rimah. A to le zaradi zdravnega učinka, zato ker sicer je moj medij prosti verz. Ko je težko, poskušam iskati na vseh teh področjih izraza. Tudi v zvezi z glasovi, ko imam problematične glasove, sem tudi že veliko pisala v dialogih.

B: Ali potem v svojih pesmih obnavljaš to, kar govorijo glasovi?

L: Ne, s pisanjem bolj razrešujem to, o čemer glasovi govorijo, kaj mi imajo za povedati, jih poslušam, včasih sem zelo jezna na njih, ker so včasih zelo butasti. Skozi to iščem svoj notranji monolog, kakršen je bil, ko sem še svobodno pisala, na primer v srednji šoli, ko sem govorila, da je beseda nedokončani bog, ker so mi besede na nek način padale kar z neba. Ko pa imam težave, je beseda včasih tudi »trud«. Je trud za besedo, ko se trudim pisati. Verjamem pa, da je pisanje vedno kreativno, ne glede na to, kaj nastane. Sem zelo ponosna, da me objavljajo Kralji ulice.

B: V Kraljih si doslej objavljala pod tremi psevdonimi oz. s tremi podpisi. Jih bova bralcem in bralkam razkrila?

L: Lahko. Nastajali so na moji poti pisanja. Drugi od psevdonimov SEM je nastal prav v tej kavarni, kjer zdaj sediva. Ta E v matematiki pomeni, da nekaj obstaja. Torej je moja poezija tudi malo matematična. Samabombum pa je naslov ene pesmi, ki sem jo vžgala na les in je v obliki akrostiha. Zadnji psevdonim, ki sem ga uporabila za neko interaktivno pravljičico, ki sicer še ni objavljena, pa je »Lucija Beguš VLET«. Pomeni, da po koncu pravljičice odletiš, greš »v let«.

B: Kako to, da pesmi žgeš v les?

L: Ta ideja je nastala v mojem težavnem obdobju hospitalizacije, ko so moji sopacienti žgali v les kake slike, jaz pa sem dobila idejo, da vžgem svoje pesmi, pač v smislu, da »žgem besedo«.

B: Kaj pa boš delala s temi deskami z vžganimi pesmimi?

L: Nameravam jih uporabiti kot scenografijo v svojem nastopu z naslovom »Recital, tal tal« na gledališkem festivalu Integra v Kranju.

B: Lahko kaj poveš o svojih pesniških vzornikih ali vzgledih?

L: Ja, v prvi vrsti je to Maksa Samsa, ki me je navdušila tudi za rimo, Kosovel, Bukovski, ampak s svojimi resnimi pesmimi, ne tistimi ...

B: ... pizdunskimi?

L: Ha, ha, ja, s temi, zaradi katerih je najbolj znan. Potem Silvija Plat, ki mi je zanimiva tudi zaradi tematike samomora, ker sem videla, da je v psihiatriji to velik problem. Potem je seveda moja velika vzornica za pravljičice Svetlana Makarovič, vseč mi je tudi Milan Dekleva. Tako da jih imam kar nekaj, ki mi na tej poti pomagajo. Ne bom pozabila tudi na Ivana Cankarja, ki mi je zelo blizu. Glede Prešerna pa ... nisem ravno rada brala njegovih pesmi v rimah. Imam pa občutek, da so se ljudje naučili njegove napačne kitice, namreč tiste o vinu, namesto tiste žive naj vsi narodi, ki hrepene dočakat dan ...

B: Prav, izkoristila sva prostor, ki ga imava na voljo, če hočeva k intervjuju priložiti še kako tvojo pesem ali dve. Pa naj govorijo same zase.

L: Velja.

Upanje

*Zjutraj daj zavest,
popoldne nezavedno,
večer ti še vedno ostane.*

Zadnja pesem

*Ne sadim besed, da bi imela bogato letino in se bahala,
koliko pridelka sem prodala.*

Ne sejem črk za bero vzvišenih besed.

*Naveličala sem se vprašalnic nesmisla za razlago
nerazumljenega branja.*

Ne pulim nepotrebnih tujk iz gole nuje.

Neologizme vzgajam brez semen.

Sem nekaj, kar raste, a ne vzklije.

*Sem nekaj, kar vode ne potrebuje, in ne sonca za v cvet,
toplote ne za brst niti sence ne za kritje. Ne!*

*Ne potrebujem vetra, da mi črke premeša, a je dobrodošel
za iznajdbe novih besed.*

*Tiste postavim na mizo v nedeljo, ne razburjajte se, ne
vojujem jaz.*

To je pravica.

Beseda je čast.